Цю весну сміюся і співаю.
Мчать, летять на борзому коні
Жовті жовтні, безтурботні маї,
Немудровані і одчайдушні дні.

Та сьогодні холодно і сумно
І чомусь минулого шкода.
Оглянуся: хутко і столунно
В мертву прірву падають літа.

Не до діла скучив за своїми
Махряком і сіном запашним…
Сонце б’є хвостами золотими
І у небо синій лине дим…

Та бринять мені чудним докором
Тихі згадки, йдуть одна по одній —
(Чи тому, що я уже не хворий,
Чи тому, що я вже не голодний.)

Чи тому, що маю сіру шляпу,
Жовті шимі і цигарник срібний…
На селі давно подохли шкапи
І пишу я вірші непотрібні…

Вже не вийду драними ногами
В черевиках лапати багнище.
Хтось чужий з ворожими думками
Буде спати на моїм горищі…

Вже не я ходитиму до ставу —
Там, де шлях від міста до заводу,
Інший хтось, гримкий і кучерявий,
Буде кролем різать чисту воду…

В тишині похилого паркану,
Де уперше стрілися з тобою,
Де колись таємно цілувались,
Заросло навіки лободою…

Маки там, а за парканом – рожі,
Далі – степ, дорога і загати.
Вже не я, а інший, кращий, може,
Буде тут люб’янку цілувати.

Все, усе тепер забути маю.
Ну, то що… минулого не жаль.
У куток найдальший заховаю
Бузинову люльку і печаль.

І тебе – сімнадцятого маю.